

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1612

5 Quot, et quae pertinea[n]t ad substa[n]tia[m] locatio[n]is.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14014

potest comòdè alibi scholam regere, & ei præteritur habet, aut non potest, & tunc potiores sunt partes Doctòris: quod si ambo simul concurrent, potius est Doctòris ius. Bartolus verò ipse censet, hoc ex officio & arbitrio Iudicis pendere, locorum, & personarum, & consuetudinis, & temporis habita ratione: & in ambiguis præualeat ius Doctòris ob publicam utilitatem. Additque idem Bartolus: Puto, si faber habitet iuxta domum vnius scholaris, vel plutum, expelli posse. Hæc ille. Item in c. Pridem 15. q. 6. Episcopo volenti erigere, & instituire Baptistarium propè Monasterium, Gelasius Pontifex interdixit, ne Monachi à Divinis officiis impedirentur.

Quipropter ita est Religiosis in Cœnobio habitantibus expellendi, officio Iudicis, fabrum à domo vicina, ne vel Divina officia interturbet, vel saluti infirmorum officiat.

Duodecimo quaeritur, An tutores, vel curatores, qui nondum sunt administrationis vel curæ rationem reddiderunt, aliqui conducere queant? Respondeo, eos non posse conducere publica vectigalia: alioqui falsi crimine damnantur, l. c. Ne tutor, vel curator vectigalia. Nihilominus tamen possunt conductori succedere, & in re locata permanere. l. Decurio ff. de Decuriis.

Ultimò quaeritur, An liceat alicui domum suam locare vicariis publicis vel meretricibus? De hac quaestione multa Nauarrus in Manuali. cap. 17.

Quæ res locari, aut conducì possint, aut non possint.

CAP. IIII.

Primo quaeritur, quarum rerum possit esse locatio? Respondeo, locari posse res mobiles, vt sunt libet, arma, vestimenta: Immobiles, vt fundum, domus, ager: Se mouentes, vt ferus, ancilla, iumentum: & Res incorporatæ, vt feruitures personales. Vt si fructus. Glossa in c. Potuit, verbo Emphyteuta, de locato.

Secundò quaeritur, An possint locari quæcunque vendi, & emi queunt? Possunt vtique, nisi lege, vel statuto aliud sit cautum. Nam feruitures, siue prædiales, vt iter, via, actus, vendi quidem possunt, at locari non item. l. locare ff. Locati. Seruitutes verò personales, vt ususfructus, habitatio, locari queunt. l. Arboribus, § 2 ff. De usufructu. Infr. de usu. & habit. § Minus. Vius autem quia personæ adhaeret, locari nequit. l. Item is cui, § Sed si cui ff. de usu. & habit.

Tertiò quaeritur, An possit quis rem suam conducere? Minimè. l. Sueres & l. In emptione, § Item si emptor, ff. de contrahen. emptione. In quibus habetur, emptionem iuxta rei non valet, ergo nec valet conductio, quare si quis ignorans rem suam, conducat, conductio nulla est. l. Quærem propriam, § l. Ad probationem. C. locati. Potest autem quis rem suam donare alteri, & postea conducere, l. Quaedam mulier, ff. de Rei vindic. Potest itidem quis fundum quem emit, conducere à venditore, donec pretium exolvat. l. emi venderem, § l. Sicut emptio, ff. Locati.

Quartò quaeritur, An alique res que vendi nequeunt, locari queant? Respondeo, bona dotalia quamuis vendere vit nequeat, posse tamen locare. Covarruias lib. 1. varia, Resolutio. cap. 15. num. Item bona pupilli, minoris, locari possunt, quamuis non vendi nisi ob causam. Residuum Ecclesie Prælati potest ad modicum tantum tempus, hoc est, ad duos vel tres annos locare sine solenni formula, in c. Nulli, & cap. 1. de Rebus Eccles. non alienan. & c. sine exceptione 12. quaestio. 11. requisita ad alienandum. Glossa in Clem. de Rebus Eccles. non alienan. Covar. lib. 1. Variar. resolutio. cap. 15. Riminaliunior, consil. 271. Præterea rem nomine & iure feudi acceptam qui habet, nequit locare sine consensu domini, præsertim ad longum

tempus. Iulius Clarus lib. 4. Sententiarum, § Eucuum. questio. 33.

Quintò quaeritur, An ius patronatus locari queat? Potest cum vniuersitate rerum, secus non item. c. Cum Bertoldus, de sens. & re iudic. c. ex litore de Iure Patrona. quod intelligit Lambert. de iure patron lib. 1. Par. 2. quest. 8. principali, ad breue tempus.

Sextò quaeritur, An pecunia locari & conducì possit? Ad pompam & ostentationem potest: alias non item, id colligitur ex l. Sed mihi videtur, § vltim. ff. Commodat.

Septimò quaeritur, An res, quæ primo statim vtu consumuntur, vt panis, vinum, oleum, mel, & similia, locari queant. Minimè: quia in his rebus nequit iustus vltus à dominio separari. Vnde in l. Sed mihi videtur, § vlt. ff. Commodati, dicitur: (Non potest commodari id quod vtu consumitur, nisi forte ad pompam, vel ostentationem quis accipiat, ergo sicut tales res commodari non possunt, sic nec locari & conducì queunt, nisi ad pompam vel ostentationem.

Aliquando contingit, vt alicui locetur domus cum omni suppellectili, & cum vino, sale, & melle, & oleo, quæ sunt in domo ipsius locatoris: & tunc vinum, oleum, sal, & mel dantur conductori, æstimata videlicet, vt eorum pretium reddatur, non ipsa in specie: & proinde vendita, non locata censentur, nam æstimatio venditionem, non locationem facit, iuxta sententiam Bartoli, Pauli, & aliorum in l. Si vt certo, §. Nunc videndum est quid veniat, veris. Et si forte ff. Commodati. vbi habetur: (Et si forte res æstimata data sit, omne periculum ab eo præstandum, qui æstimationem se præstaturum recepit.) Et in l. cum fundo, ff. locati, sic est:) Cum fundus locetur, & æstimatum instrumentum colonus accipiat: Proculus ait id agi, vt instrumentum emptum habeat colonus: sicuti fiet, cum quid æstimatum in dotem daretur.)

Quid si alicui frumentum detur, vt idem in genere, non in specie reddatur? Respondeo tunc frumentum dari mutuum, & creditum: vnde nec commodatum, nec locatum censetur: vt constat ex l. In nave Sapherij, ff. Locati.

Octauò quaeritur, An rem alienam possit quis locare? Respondeo in primis, Conductorem posse rem sibi Locatam, alteri locare æquè idoneo l. Nemo C. Locati. Secundo, is qui bona fide rem alienam possidet, locat aliquando illam. l. Si tibi alienam, & l. Si quis domum, ff. Locati, & tunc si res illa fuerit à domino euicta, ius habet conductor agendi contra locatorem, vt reddat ei quod ipsius interest, hoc est, vt rem aliam non minus commodam, & idoneam tradat, vel agat cum domino, vt patitur conductorem in re locata permanere. l. Si quis domum, modo citata, & in l. Si tibi alienam, paulo ante eam allegata: dicitur: Si tibi alienam infulam locauero quinquaginta, tuque eandem sexaginta Titio locaueris: & Titus à domino prohibitus fuerit habitare, agente te ex conducto, sexaginta consequi debere placet: qui ipsi Titio tenens in sexaginta.) Ita illæ leges.

Quot, & qua pertineant ad substantiam Locationis.

CAPVT V.

Primo quaeritur, An spectet ad substantiam locati, consensus? Spectat: l. c. Locati. Vnde si duo, vel plures domum, vel fundum communem habeant, vtriusque consensus requiritur ad locandum: nec sufficit consensus maioris partis, nec eius, qui potius habet ius. l. Per fundum. C. de Seruitutib. rustico. prædior. & l. vlt. ff. Communi præd.

Secundò quaeritur, An sufficiat consensus sine vllis verbis? Sufficit: nam in l. Item quaeritur, § Qui impleto, ff. Locati, habetur: (Qui impleto tempore locationis, remanet in conductio, non solum reconduxisse videbitur, sed

etiam

etiam pignorum videtur durare obligatio.) & in l. *Qui ad certum tempus, eod. Titu.* Et huiusmodi contractus, inquit iuriconsultus, neque verba, neque scripturas vti que desiderant, sed nudo consensu conualescunt. Ex quibus legibus collitur, si sciente & pariente domino, conductor, finito tempore conductionis in domo, vel fundo conductorem seuit, conductionem renouari: ergo solo consensu domini tacito sine viliis verbis. Et ita l. *vbi non voce, ff. De Regul. Iuris* legitur: (Vbi non voce, sed presentia opus est, mutus, si intellectum habet, potest videtur respondere. Item & in Surdo.) Sic ibi, ergo possunt mutus, & surdus locare, quia consensum praeferre queunt, quamuis nō verbis, signis tamen, vel nutibus expressum.

Tertio quaeritur, An res ad locationis substantiam pertinet? Pertinet, quia sicut emptio sine re non consistit, ita nec locatio. Unde iniquus, immo etiam usurarius est, ut docent Siluester, verbo *usura, secunda questione quinta.* Angelus *Usura 1. num. 71.* Tabienus *Usura 3. quest. 7. is,* qui rustico locat caballum, vel bouem, quem ipse rusticus non habet, verbi gratia, Caius peti à Titio mutuos nummos, Titius vero respondet: ego emam à te caballum, vel bouem viginti aureis: datq; Titius Caio viginti aureos, & fingit Caium totidem aureis caballum vel bouem ei vendere. Caius itaque accipit viginti aureos à Titio, & deinde Titius dicit Caio, ego caballum, vel bouem, quem à te emi viginti aureis, tibi nunc loco hac vel illa annua pensione; ac propterea obligat sibi Titius Caium ad dandum caballum vel bouem, aut ad reddendos viginti aureos, quos fingit se tanquam pretium dedisse, quo emeret ab ipso Caio caballum vel bouem: & praeterea obligat eundem ad soluendam certam mercedem ratione locati caballi vel bouis: & ne Titius in iudicio possit tanquam usurarius damnari, pacifcitur cum Caio, ut duo instrumenta, conficiantur, vnum, quo Caius fateatur se recepisse à Titio viginti aureos, & pretium caballi, vel bouis, quem ipsi Titio vendiderat, & promittit se redditurum caballum, vel bouem, aut centē totidem aureos quot accepit: Alterum vero, in quo testatur Caius, se conductum accepisse à Titio caballum, vel bouem ad annum, & promittit certam mercedem ratione locationis. At vero si reuera Caius caballum, vel bouem habeat, tunc Titius iure potest ab illo emere, & deinde eidem Caio locare, ut docent Angelus, Syluester, Tabienus loci citatis.

Quarto quaeritur, An ad substantiam locationis, merces pecuniaria necessario requiratur? Communis est scriptorum opinio eam requiri: alioqui enim nisi merces eius modi interueniat, contractus erit innominatus. l. 1. §. *Si quis seruus, ff. Depositi. l. Naturalis, §. At cum do ut factus, ff. de Praescript. verb. l. Si vir uxori, ff. de Donation. inter virum, & uxo.*

Sed contra hoc esse potest, quod habetur in l. *Si olei, C. de Locato*, vbi dicitur: Si olei certa ponderatione fructus alij locali, de contractu bona fide habito propter hoc solum, quod alter maiorem obtulit ponderationem, credi non oportet, ergo locatio est, etiam si merces in pecunia non soluitur, sed in fructu, qui in pondere, vel mensura consistit: Bartolus & Accursius, quos ceteri sequuntur in ea lege, dicunt, locationem dupliciter sumi, propriè & impropriè. Propriè, cum merces pecuniaria interuenit: impropriè, cum merces ex pacto soluitur in fructu, loco pecuniæ. Unde in l. *Si olei*: Verbum, inquit, Glossa (Locati) sumitur impropriè, hoc est, fuscè & late, non pressè & strictè.

Alij vero respondent, inter locatorem, & conductorem, de quibus l. *Si olei*, ab initio pactum fuisse, ut merces in pecunia solueretur, sed postea pensionem in fructu loco pecuniæ solutam fuisse: ac hoc non impedit, quo minus ab initio fuerit contracta locatio: nam in contractibus id spectatur, quod ab initio actum est, non quod postea.

At enim hæc responsio videtur cum ipsa lege, Si olei,

pugnare, nam ibi dicitur: (Si olei certa ponderatione fructus alij locali.

Alij vero propriè, etiam locationem esse contendunt, cum pensio soluitur ex pacto in fructu, qui consistit in pondere, vel mensura, quia talis fructus est loco pecuniæ: idque eo probare nituntur, quia mortis est, ut fundi & agri locentur certa mensura frumenti, hordei, tritici, autem, olei, mellis, lactis: quæ pensiones, pecuniæ nomine intelliguntur, eo quod sunt res, quæ in genere suo functionem recipiunt.

Sed hæc etiam sententia aduersatur his, quæ habentur in l. *Si in l. Naturalis, §. At cum do ut socius, ff. de Praescript. verb.* vbi legitur contractus esse innominatum, cum vltus rei conceditur alicui, & ex pacto soluitur res, quæ pecunia non sit.

Reuera dicendum videtur, locationem propriè non esse, cum merces in pecunia non interuenit, sed in alia re. Nam quemadmodum permutatio nō est emptio propriè, quia non interuenit pretium, sed res, quæ cum alia commutatur: emptio vero propriè est, cum pretium in pecunia ex pacto soluitur, Sic etiam locatio propriè est, quando merces pecuniaria interuenit: contractus vero innominatus, cum merces in fructu, vel alia re debetur.

Nec mirum est, si verbum (locali) in l. *Si olei*, impropriè accipiatur: quia leges aliquando impropriè & late verba sumere consueverunt, dicitur enim, exempla gratia, filium manumitti, cum tamen filiorum sit emancipatio, seruorum manu missio.

Quarto quaeritur, Quanta debeat esse merces pecuniaria in locationibus? Respondeo, iustam esse debere. Unde in l. *Si quis, ff. Locati*, habetur: (Si quis conductum numero vno, locatio nulla est, quia & hoc donationis instar inducit.) Quemadmodum igitur venditio & emptio iustum pretium requirit, sic locatio, istam mercedem.

Sed quantum iusta merces in locationibus censetur? Respondet Alexander cognomento de Nevo *Conf. 65.* illam iustam haberi mercedem, quæ viginti annis collecta æquat iustum pretium rei. Ex Glossa in *Authen. Perpetua. C. de Sacrosanct. Eccles. & ex Authen. de rebus Eccles. non alienari §. Si vero alicuius Ecclesiastici.* Idem etiam censet Ruinus *Consl. 423.*

Sed Panoymitanus in c. *eum causa, & c. Dilecti de emptione*, Bartolus in l. *Si merces §. Vis maior, num. 3. ff. locati*, sentiunt, consuetudinem gentis, prouinciæ, vel populi spectandam esse, & secundum eam, iustam mercedem in locationibus censeri.

Quapropter dicendum existimo, Primò si inter locatorem, & conductorem conuenierit, ut certa quædam pensio solueretur, pacto standum est, dummodo non vno numero res locetur. Si nullum fuerit pactum, tunc ista erit merces, si tanti res locetur, quanti locari consueuerat. Si vero locati solita non est, seruanda est consuetudo gentis, prouinciæ, vel populi. Quod si nulla fuerit consuetudo, boni viri arbitrio merces statuenda est.

Quintò quaeritur, An merces in locationibus committitur quanti in certæ personæ arbitrio; videlicet ut tanti res locata sit, quanti aliquis æstimauerit? Respondeo, in l. *Si merces, ff. Locati*, sic haberi: (si merces promissa sit, generaliter, alieno arbitrio, locatio, & conductio contracti non videtur. Sin autem quanti Titius æstimauerit, sub hac conditione stare emptionem: ut si quidem ipse qui nominatus est, mercedem definiat, omnimodo secundum eius æstimationem & mercedem persolui oporteat, & conductionem ad effectum peruenire. Sin autem ille vel noluerit, vel non potuerit mercedem definire, tunc prohibitio esse conductionem, quasi nulla mercede statutam.

Sextò quaeritur, Quo tempore locationis mercedem soluere debeat conductor? Respondeo cum *Azone Tit. de locato*: si inter locatorem, & conductorem actum est de tempore soluendæ mercedis, pactum esse seruandum: si vero nihil actum est, de tempore standum est consuetudini gentis, prouinciæ, vel populi, hoc est, seruanda est

conferendo in loco recepta, quod si nulla talis existeret, aut appareat, merces soluenda est in exitu anni. Vide in l. *Semper in stipulationibus*. ff. De regul. iur. sic legimus: [Semper in stipulationibus, & in ceteris contractibus id sequimur, quod actum est, aut si non appareat, quid actum sit, consequens erit, ut id sequamur, quod in regione, in qua actum est, frequentatur. Quid ergo, si neque regionis mos appareat, qui varius fuit? ad id quod minimum est, redigenda summa est.] Et in l. *Semper in obsequiis*. ff. Eod. tit. [Semper in obsequiis, inquit lex, quod minimum est, sequimur.] Idem colligitur ex l. *Julianus*. §. Cf. ferri ff. De contrahen. emptio. Denique idem sentit Glotia in l. *Eadem*. C. De locato, Bartolus, Baldus, & Salicetus in l. *Si vero*. §. *Atem etiam quidam* ff. Locati. Sic etiam Innocentius, & alij Canonici iuris interpretes, in cap. *Propter sterilitatem de locato*. Obiicit id, quod habetur in l. *Placuit*. C. De collationib. fundorum patrimonialium. tribus terminis debere pensionem solui in anno. Respondet Antonius Gomes lib. 2. *variarum resolutionum*, cap. 3. mem. 17. illud locum habere in fundis publicis emphyteoticis, & tributariis. Nihilominus tamen alicubi moris est, ut in locationibus etiam priuatarum rerum merces soluatur tribus cuiuslibet anni temporibus. Quod si dubitetur, an conductor soluerit mercedem singulis annis superioribus, siue prateritis? Respondet idem Antonius Gomes loco citato, si conductor ostenderit, vel scripturas, vel apochas locatorias, ex quibus probet se soluisse tribus annis proximè elapsis, videtur omnibus aliis annis superioribus, siue prateritis soluisse, nisi locator contrarium probauerit. Citat Bartolum, Baldum, & Plateam, & id etiam colligitur ex l. *Quicumque*, C. de Apochis publicis, lib. 10.

An locatio transeat ad heredem tum locatoris, tum conductoris.

¶ 16.

CAPVT V.

In questione positum est, An heres locatoris stare cogatur locationi a testatore facta, an vero possit conductorem expellere? rursus. An heres conductoris in re conducta succedat, an vero potius a locatione recedere queat? Certi iuris est id quod habetur in l. *Viam veritatis*. C. De locato, cuius legis verba sunt. [Viam veritatis ignoras, in conductionibus non succedere heredem conductoris existimans: cuius siue perpetua conductione est, etiam ad heredem transmittatur, siue temporalis intra tempora locationis heredi quoque onus contractus incumbat.] Quid si Titus conduxit opera Caij ad aliquid faciendum? Caij ne heres complere debebit id, quod Caius inchoatum siue imperfectum reliquit? Sane ex l. *Veteris iuris*. Cod. De contrahen. & committenda stipulatione constat, stipulationes siue in dando, siue in faciendo aliquid, consistant, ad heredem transmitti, quandocumque id quod actum est, potest per alium impleri.

Secundò quaeritur, An locatio ad emptorem rei locatae transferatur, hoc est, An emptor cogatur stare locationi per venditorem antea facta? Verbi gratia, Titius suum fundum Caijo locauerat ad quinquennium: Deinde duobus annis elapsis vendidit Seio, quaeritur, an Seius debeat sinere, ut Caius in fundo permaneat, an potius ab eo possit expellere? Respondeo, ad emptorem locationem minime transire, ac proinde emptor non cogatur stare locationi, sed potest conductorem excludere, & e contrafacto conductor potest recedere, ei vero conuenit actio personalis contra locatorem, qua potest petere, ut restitatur damnum, & id quod sua interest. l. *Emptorem*, C. de locato, & l. *Si merces*. §. *Qui fundum*. ff. Locati. ita etiam

Instit. Moral. Pars 3.

Antonius Gomes *Tomo secundo variarum resolutionum*, cap. 3. num. 9. ex Bartolo, & Baldo, Alberto, Cyno, Paulo, Saliceto. Idem iuris est de eo, ad quem res locata ex donatione, vel legato peruenit: ut colligitur ex l. *Qui fundum*. ff. Locati, & ex l. *Nihil proponitur*. §. *vlum*. ff. De legat. 1.

Tertiò quaeritur, An idem iuris sit de eo, qui conductum usufructum accipit? Respondeo in l. *Necessario*. §. *Cum usufructum*. ff. De pericul. & commodo res vendita, hæc verba conueni: [Cum usufructum mihi vendideris, interest, utrum ius vendi fruendi, quod solam tuum est, vendas; An vero in ipsum corpus quod tuum sit, usufructum mihi vendas: Nam priore casu etiam si statim morieris, nihil mihi heres tuus debet; heredi autem meo debetur, si tu viuis. Posteriore casu heredi meo (nimirum te viuo) nihil debetur: heres tuus debet, (videlicet me viuo.) Hactenus lex. Sententia legis est: Si Titus E. g. qui solum usufructum habet in fundo Caij, usufructum Seio vendiderit, & statim obierit heres Titij, nihil debet Seio, quia usufructus obitu Titij extinguitur, & statim, ac proinde Titius non potuit Seio vendere: nisi ad suam dumtaxat vitam. ergo Titio usufructu ab eo decedente, eius heres nihil Seio debet. Idem iuris est, si Titius usufructum Seio locauerit. Si enim statim moriens fuerit, usufructus amittitur, ac proinde heres Titij nullum usufructum Seio debet. At vero si Titio superstiti Seius decederit, tunc in usufructu vendito, vel locato Seio succedit heres eius: ita ut Titius usufructuarius quamdiu vixerit, stare debeat venditioni, vel locationi, & in illa ipsius Seij heredem relinquere. Si autem Titius si dominus fundi, & vendas, vel locet usufructum Seio, & statim moriatur, tunc heres ipsius Titij Seio viuo, stare cogitur venditioni, vel locationi. Quod si Seius decedat superstiti Titio venditore, vel locatore, heredi Seij nihil Titius debet: quia obitu ipsius Seij usufructus extinguitur ac desinit usufructus. Et hæc sunt, quæ Iulianus Paulus in ea lege definiuit.

Quartò quaeritur, An fiscus succedens bonis ob defunctum alicuius publicatis, stare cogatur locationi facta per eum, cuius bona sunt publicata? Respondeo Antonius Gomes libro 2. *variarum resolutionum*, cap. 3. num. 10. Aut si co addita sunt certa bona, aut omnia bona, vel pars bonorum incerta, videlicet, dimidia, tertia, quarta, quinta, vel alia similibus: Si certa bona sunt in nitum, ob crimen locatoris, translata, & illa donibus locauerit, minime cogitur fiscus stare locationi, quia est succellor particularis, sicut emptor, & sicut legatarius, vel donatarius. Locator vero condemnatus debet mercedem, siue pensionem remittere, aut restituere pro rata temporis parte. Si vero publicata sunt omnia bona, aut pars eorum incerta, quæ dicitur ab Arithmeticis aliquota, videlicet dimidia, tertia, aut quarta, nequit tunc fiscus conductorem expellere, ut colligi videtur ex l. 2. C. *An legem Iuliam, de vi publica*.

Quintò quaeritur, An pupillus vel minor stare debeat locationi per tutorem, vel curatorem facta? Debet, & id colligi potest ex l. *Si tutela*. ff. De administratione, & peric. tutor. Ratio est, quia tutor, vel curator non suo, sed pupilli, vel minoris nomine rem locauit. Nihilominus tamen si pupillus, vel minor fuerit in ea locatione grauiti laesus, beneficio legis, & officio Iudicis in integrum restitui potest. Pari ratione, si procurator, vel administrator alienorum bonorum habens generalem, & plenam administrationem bonorum aliquid locauerit, is qui succedit in bonis eius, cuius bona administrantur, nequit conductorem repellere. Quemadmodum si rectores, seu administratores ciuitatum, seu populorum, & domorum spiritualium aliquid locauerint.

Sextò quaeritur, An qui succedit in bonis, quæ Primogenia vocantur, stare cogatur locationi facta per antecessorem? Respondeo, non esse ad id obligatum, quia antecessor

H h

folium